



rustig stukje waarin Jean afscheid neemt van Jeanne. Mooi dat de trilogie compleet is en dat de oude meester nog muziek uitbrengt die prachtig en verzorgd klinkt, maar die bevat te weinig verrassingen en aansprekende solo's om je echt compleet weg te blazen.

*Menno von Brucken Fock*

## THE EMERALD DAWN

### In Time

(WORLD'S END RECORDS)  
#symfonisch #filmisch



Het uit Cornwall afkomstige The Emerald Dawn bestaat uit vier multi-instrumentalisten, die met In Time opnieuw bewijzen over veel talent te beschikken. Dit vijfde album bevat drie nummers die variëren van acht tot drieëntwintig minuten. Kenmerkend voor de muziek zijn de vele wisselingen in thema en tempo, wat vooral op de epische opener Out Of Time van toepassing is. De kalme ritmes van drummer Tom Jackson en het opvallend fraaie (fretloze) basspel van David Greenaway wordt aangevuld met al even mooi piano- en keyboardspel van Tree Stewart. De kers op deze muzikale taart wordt echter geleverd door gitarist en saxofonist Ally Carter, wiens gitaarwerk bij vlagen doet denken aan dat van Steve Rothery uit de beginperiode van Marillion. Dat hij ook op saxofoon prima uit de voeten kan, laat hij in het tweede nummer Timeless horen. Al met al is In Time een prima plaat geworden. Toch zijn er ook twee kritische kanttekeningen te plaatsen, want hoewel er niet veel wordt gezongen, klinkt zangeres Tree Stewart erg geforceerd, en dan is er nog de, door Ally Carter zelf verzorgde, magere productie van dit album. Deze muziek verdient bestlist beter.

*Michael Heirbaut*

## EXI(S)T

### Collateral Damage

(EIGEN BEHEER)  
#vanalleswat #solopad #progmetal



Utrechter Ron Brouwer maakte als zanger en tekstschrijver een paar jaar deel uit van de progmetalformatie Sacrosanct. Daar lukte het niet om de stap voorwaarts te maken. Hulp uit onverwachte hoek kwam van muzikant Tom de Wit. Die had net zijn gloednieuwe studio in Amersfoort geopend en wilde die best met een muzikaal project inluiden. Lang verhaal kort: de teksten van Brouwer en de muzikale arrangementen van De Wit leverden over een periode van ruim een jaar dit soloalbum op, al is het woord solo ook weer niet helemaal correct, gelet op het aanzienlijke aandeel van De Wit. Tel daarbij op een forse input van gastmusici, van wie Jean Pageau (Mystery), met een fluitsolo, en toetsenist Gerben Klazinga voor de lezers geen onbekenden zijn. De ideeën en melodieën voor de negen nummers op de cd zijn al wat ouder, sommige zelfs tientallen jaren, schrijft Brouwer in een toelichting. Vrees echter niet dat de muziek gedateerd overkomt, de opnamekwaliteit en arrangementen zijn helemaal van nu, al is het eindresultaat wel als een doe-het-zelf-album te herkennen. De Engelsen kennen de uitdrukking *a mixed bag*; ik wil die, vrij vertaald naar het woord allegaartje, ook maar inzetten voor Collateral Damage. Het materiaal loopt heel erg uiteen en is stilistisch als een omgegooide platenkast: een nummer à la Queensryche, gevolgd door een met alcohol doordrenkte Tom Waits-song, een karikatuur van Rammstein, Rainbow, Judas Priest en een stukje Ghost. Het komt allemaal voorbij met als verbindende factor de ietwat theatrale zang van Brouwer. Eigenzinnig alleszins, en mooi dat je jezelf een eigen album

als verjaardagcadeau kunt geven; de maker werd namelijk onlangs zestig. Toch zal het lastig worden om buiten de eigen entourage en masse overige luisteraars te omarmen. Daarvoor ontbreekt op dit moment toch een duidelijke signatuur en focus bij de artiest.

*Robbert Schuller*

## EXIT NORTH

### Anyway, Still

(EIGEN BEHEER)  
#artpop #SteveJansen #DavidSylvian



Vijf jaar na Book Of Romance And Dust is met Anyway, Still een tweede album verschenen van Exit North. Dit is de groep die voormalig Japan- en Rain Tree Crowdrummer Steve Jansen vormt met Ulf Jansson, Charles Storm en Thomas Feiner. Bij Exit North beperkt Jansen zich niet tot slagwerk, zoals ook de andere leden zich niet tot één instrument beperken en mede bezig zijn met sounddesign. Een deel van de nummers valt namelijk te kenschetsen onder de noemer ambient pop. In die stukken wordt de donkerbruine stem van Feiner – die qua dictie wel wat heeft van Jansens broer David Sylvian, maar die een zwaardere klank heeft – omkleed met rustieke klankschilderijen, verrijkt met goedgeplaatste pianoakkoorden, een bekkenveeg en afgemeten bijdragen van gastmusici op trompet, bugel, trombone en duduk (een Armeens houtblaasinstrument). Andere songs en passages zijn voller aangekleed met hulp van een vocaal ensemble of strijkorkest. Het album blijft echter spannend door eveneens steviger uit te pakken, gestut door een soms voorzichtig noisy percussieve ondergrond, zoals A Battle Cried met een verrassend overrompelend refrein. De totale plaat overziend is Anyway, Still absoluut aan te bevelen aan de liefhebbers van David Sylvians soloalbums van voordat hij defini-

tief de experimentele kant op ging. Sterker nog: In The Game lijkt zelfs te verwijzen naar Sylvians Orpheus, waar Jansen op drumde: het tempo en ritme, Thomas Markussons diepe contrabas, het synthesizermotiefje en de David Torn-achtige gitaarsolo van Jörgen Lohengrin Cremonese. Het organische hoesontwerp met zijn takjes (van Storm en Jansson) toont tevens verwantschap met de hoes van Secrets Of The Beehive. Anyway, Still staat echter vooral op zichzelf en is een bijzonder aangenaam artpopalbum, dat je door de uitgekiende afwisseling en songopbouw constant bij de les houdt.

*Herman Beunk*

## FATAL VISION

### Twice

(PRIDE & JOY RECORDS)  
#AORzonderzilverpoets #sympathieknaïef



Even wennen hoor; albums uit het melodieuze rocksegment laten zich vaak kenschetsen door het laagje productionele glans dat in de studio wordt uitgewreven over het eindproduct. Fatal Vision laat dat flesje Brillo zilverpoets op deze tweede worp zo goed als achterwege. Daardoor klinkt Twice behoorlijk puur en ongeunsteld, en tegelijk ook wat naïef en twijfelachtig. Kijk je er zwaar kritisch naar, dan is het geluid van de groep nog maar net dat van de schoolband op demokwaliteit voorbij. Daar weegt dan weer de open en eerlijke insteek van deze formatie uit Canada tegenop. Vrolijk spelplezier, waarbij niet alle zanglijnen vlekkeloos gepolijst zijn, is ook wel eens leuk om te ondergaan. Hé, en hoor dat gitaristje van dienst eens lekker los gaan op zijn instrument. Die Juan Miguel Gomez Montant komt er echt wel met zijn talent. De onvermijdelijke powerballads zijn ditmaal de wat zwakkere broeders. Voor End Of The Dream is zangeres